

den almindelige Ejendomsret med Hensyn til en til Beboelse eller Ophold anvendt Bygning eller Del af saadan Bygning, hvis Beskaffenhed enten paa Grund af uheldig Byggemaade eller daarlig Vedligeholdelse er betydeligt ringere end den almindelige Bebyggelse i Kommunen. Og man kan ikke billige, at Boligtilsynsraadet kan beslutte, at Ejendommen eller Dele af denne ikke maa benyttes til Bolig eller Opholdssted for Mennesker efter Udløbet af et fastsat Aaremaal. Og efter Tinglysning af disse Beslutninger maa den paagældende Ejendom normalt ikke prioriteres eller omprioriteres med offentlige Midler (Kredit-, Hypotek-, Bank-, Sparekasse- eller Forsikringsmidler).

Mindretallet stiller derfor Forslag om, at §§ 16, 17, 18, 19 og 21 udgaar.

§§ 23 og 24 er Paragraffer, som angaar Børneværnet og Sædelighedspolitiet, og som derfor ikke hører hjemme i en Boligsaneringslov, hvorfor man foreslaar, at de udgaar.

Mindretallet kan tiltræde Finansieringsbestemmelserne i Kapitel VII og er Medforslagsstillere til den Række af Ændringsforslag, som angaar dette Kapitel i Lovforslaget.

Mindretallet forbeholder sig nærmere at motivere sin Stilling til de øvrige Ændringsforslag i Salen.

Et *Mindretal* (Kristen Amby, Gerda Mundt og Skjerbæk) anerkender Nødvendigheden af, at der tilvejebringes Hjemmel til Ekspropriation af faste Ejendomme som Led i en Sanering af usunde Bydele. Mindretallet kan ligeledes billige, at der tilvejebringes et for hele Landet fælles Organ, der kan føre Tilsyn med, at de stedlige Myndigheder, som skal overvaage, at sundhedsfarlige Boliger ikke benyttes som Menneskeboliger, gennemfører de herom gældende Regler efter nogenlunde ensartede Synspunkter. Mindretallet har derimod ikke ment, at det vilde være hensigtsmæssigt at paabyde Oprettelsen af særlige Boligtilsyn i de større Byer, men kan slutte sig til de af Udvalgets Flertal med Inden-

rigsministerens Tilslutning stillede Forslag til ændret Affattelse af § 5. Boligtilsynsraadets Sammensætning tilfredsstiller imidlertid ikke Mindretallet, selv om der ved Flertallets Ændringsforslag (Nr. 15) er sket en Udvidelse af dette med et Medlem; man ønsker en bredere Sammensætning af dette Raad, saaledes at det kommer til at repræsentere en mere omfattende Sagskundskab. Man har ogsaa anset det for rigtigst at give de i Loven særligt interesserede, nemlig Grundejerne, en Repræsentant i Raadet.

Den af Flertallet foreslaaede Ændring af § 7, næstsidste Stykke, er efter Mindretallets Opfattelse en Forbedring af Bestemmelsen, men Mindretallet maa dog foretrække en noget anden Affattelse, der giver en bedre Fordeling af Kompetencen mellem de lokale Tilsyn og Boligtilsynsraadet.

Den afgørende Forskel i Flertallets og Mindretallets Syn paa Lovforslaget kommer dog frem ved Afgørelsen af, om der skal være Adgang til fornyet Prøvelse af de efter § 16 truffne Afgørelser af Boligtilsynsraadet, hvorved der sættes en Frist for en Ejendoms fortsatte Anvendelse. Afgørelsen kan efter Loven træffes, selv om det stedlige Boligtilsyn er imod denne, idet der kun skal foreligge en Erklæring fra dette. Mindretallet maa anse det for ganske nødvendigt, at en saadan ny Prøvelse kan finde Sted, og maa anse den af Flertallet foreslaaede Ændring, hvorefter Sagen kan indbringes for Indenrigsministeriet i Tilfælde af, at der ikke er Enstemmighed i Boligtilsynsraadet, for en utilstrækkelig Garanti. I Overensstemmelse hermed er foreslaaet, at Sagen kan indbringes for vedkommende Landsret. Skønt der kunde være Grund til ogsaa at give Adgang til at forelægge Afgørelser efter § 13 for en Domstol, har man frafaldet at stille Forslag herom, da Beslutninger efter § 13 tages af det stedlige Boligtilsyn og kan indbringes for Boligtilsynsraadet.

I § 16 er der imidlertid Tale om at sætte en Frist for Ejendommens fortsatte Benyttelse efter et vist Aaremaal, skønt